

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

in Karlwarburg.
5 Götheborgsfe

Spidnen,

... år 1766.

174 ... af ...

Bengt Öhrwall.

Imprimatur.

JOHAN ROSÉN.

Götheborg,

Trykt hos Johan Georg Lange, jun.

Godt är, Du fåra Swea Land,
Du Hjeltars egen Mor och Amma!
Du nu och fordom är den samma,
Men under enighetens band.
När Dina barn, at Oden lyda,
Ifrån Dig Pöcktals gingo ut; * * *
Straxt såg det stolta Rom sit slut,
Då wille' blott. Dte namn betyda.

Men, gamle Hjeltar, hroiser Er!
Ert blod i våra ådror spritter.
Om wi ha litet mera glitter,
In man i Edra sagor ser;
Så är likwål wårt hjerta ärligt.
I baden endast uti blod;
Wi hånne ej för sådan stöd;
Men tänke likwål mera kärligt.

Jag önskar, fåra Swea, Dig,
At Dina barn må ense blifwa;
Då så wi gylbne tider skrifwa,
Och trifwas uti fred och krig.
Wår arm har forne Hjeltars styrka,
Wårt hjerta åger deras mod;
Om enigheten med oss stod,
Hwem skulle då ej Swea dyrka?

En egenmyttig, nedrig, själ,
 Han triswes ej i Swenska bygden,
 Och nåd utbrede aldrig Skygden
 At den som intet menar wål!
 Mot Öfwerheten wises lydnad!
 En idog hand och gifwe bröd!
 Men frukta Gud i lif och död.
 Det ware Swears högsta prydnad!

Då skal wårt Nikes forna glans
 Af wåre Gramnar ej förgåtas,
 Och af wår owåns hand skal slåtas,
 At Nordens Hjelte än en frans.
 Då skal ej eld i snillet bödas,
 Som likwål händer då och då.
 Då skal förtjenst sin heder få:
 Ly med belöning skal hon födas.

Wår Adolph Fredric, Manhems Drott,
 Du skalad är at Thronen sira:
 Ly at regeras af Din spira,
 Det är at njuta mycket godt.
 Du sitter där Gustaver sutet,
 Där Carlar kreswet werlden lag.
 Du wisar än i denna dag,
 At Hjelte ej på Thronen trutet.

Förlänge Himlen Dina dar!
 Vi frukte för en olycks timma,
 Då ögat skal i watten sinna;
 För det wi mist en Hulder Jar,
 Hans mindre ömhet i Dit hjerta,
 Och mera stränghet än som nåd,
 Då sunnos, kanske, många råd,
 Som kunde lindra denna smärta.

Förgåte Himlen ej wår Skatt,
 Dit Halswa Hjerta, wår Lovisa!
 Så wist Hon kan Din möda lifa;
 Så blir den dagen olycks natt,
 Då Swenske män på Thronen sakna
 Den glans, som med Din egen går,
 At låra Swerge år från år,
 At ur en tjusad dwala wafna.

Du Himtens eget dyra lån,
 Wår **Gustav**, Swea Rikes Heder,
 Som från så ägta Källor leder
 Wåd snille, dygd och lärospan!
 Hwad får ej Norden af Dig wänta?
 Jo, helf i borg Du för oss går;
 Din dygd oss sälla tider spår,
 Och för wårt hopp en ymning ränta.

Vi minnes gamle **Gustav än,**
 Och huru han för Sverige tråkat.
 Ach hwad för glädje, at wi råkat
 Hans dygd i Din Person igen!
 Wi prise Himlens milda delning,
 Som lät i Norden spritta fram,
 Utur vår **Kära Basa Stam,**
 Så ålskad och så ägta Telling.

At nämna **Carl** för Swensker man,
 Det är at röra hela blodet,
 Det är at reta hjeltetmodet,
 Som förr i Swenska hjertan bran.
Prins Carl, lär Du vår owän bäswa!
 Dit mod föraktar hot och agg;
 Vår owän frukte, när Din flagg
 Kring våra haf begynnar swäswa.

Vår **Fredric Adolph,** fölg de fjät,
 Som två **Adolpher** för dig trampat!
 (Europa stalf, sen Hjelten stampat.)
 Och se Din Faders Majestät,
 Som nna efterdomen gifwer.
 Fölg dessa älsför täcka blöf,
 Och när Du leswer blott för oss;
 Så wet at Du odöblig blifwer.

Vår Albertina, vår Klenod,
Du Ägta Bild af Far och Moder!

Jag reste åt Dig ärestoder;

Om magten war som wiljan god.

J Swenska hjertan har Du dessa.

Vi se Din Skönhet, Dngd och Wett,

Och prise Himlen, som oss gett

J Dig en undransvärd Prinsessa.

J som röd Majestätet från,

Ät lisa Adolph Fredrics börda,

Och lära oss at lagen wörda,

Er anse wi för hinkla Län.

När J för Rikets wälfärd waken;

Då gå wi nögde till vår ro,

Oss Adolph och ät Er förtro,

Och lite sen på hela saken.

J som med styrka, mod och wett

Nu taget landets wäl för händer,

Jag menar Rikets Höga Ständer!

Vi hafwe med all glädje sett,

Hur Swerges wäl Ett hjerta ömmar.

Vi hoppes säkert at må wäl,

När egennyttans swarte träl

Jär lära kånna Edra tömmar.

Er mildhet blandad så med rätt,
 Att ingen utaf dessa liber,
 Ultwisar våra gamla tider,
 Och våre Fäders tänkesätt.
 Wi hafwe lagt uti Ert Håte
 De sorger, som oss plåga gjordt,
 Och redan mycken lisa spordt.
 Wälsigne Himlen Edart möte!

Läsare,

Jnigen stiger gerna för det almännas ögon så
 som Auctör, och förgäter den Skyldigheten, at
 utbetöja sig gynnämme Läsare. Detta går under
 tiden så långt, at mången tyks skrifwet boken för
 Företallet Tul, och wisat i detta så mycken eld och
 wälcalighet, at Läsaren fruset wid sjelfwa saken.

Jag har, til äfventyres, större ordsak än nå-
 gon annan, at i början ställa mig in med Dig,
 min Läsare; men påmin Dig, at jag är Spion,
 och små höfligheter från sådant folk lära wara äf-
 wen så rara, som denna tiden Nyårs-önsknin-
 gar, hwilka förfäriswa sig från hjertat. Jcke des-
 mindre anhåller jag på det högsta om gunst
 och lidenägenhet, och önskar Dig, på gammal
 Sweenst tro, et sålt och godt År! Tänker nå-
 gon, at han köpt denna Nyårs-önskan för en
 plåt; så lemnas honom til nödig rättelse, at jag
 har wen seden, at hwar dag redeligen önska mine
 Nebrorgare alt godt. Ester Du likwäl, min Läs-
 are, köpt något af mig på god tro; så bör Du

och

och någorlunda weta, hwad wara Du får. I Gö-
 theborgska Wecko-bladet N:o 48, hwarest min
 Spion kundgjordes, är redan sagt, at ämnen til
 större delen blifwa moraliska. Jag tänker likwät
 ej så binda mig härwid, at ju min läsares smak,
 sedan jag fått utforska den, blifwer mig en ange-
 näm följd. En fornsaga, en öfwerfättning af et
 wacker stycke, en målning af et Störwerk, en öf-
 wigs wers, m. m., om de behaga, skola stå til
 tjänst. Uptäcker Du, til äfwenlys, at jag då och
 då plögt med andras kalf; så är jag så egenfår,
 at jag ej rodnar: en nått tanke ur en Franssk pen-
 ne, och en djup ur en Ungelsk, tappa ju ingen ting
 af sin wärde i Swenssk drägt. Träffas någon gång
 dessa i mina blad, så håll dem, för våra Gran-
 nars Skul, til gods. Jag affäger mig all heder
 för dem. Mit eget torde du lätt utmärka. Om
 detta ej aldeles misshagar Dig, så muntras jag;
 i widrigt fall, händer intet owanligt, och jag wet
 redan, huru jag, i denna händelse, tänker öfwerwin-
 na swärmödiges tankar. Ingen stöte sig på det
 namn, jag gifwet mine blad. Jag är för mycket
 wän, at willja skada den minste, och för litet, at tuga
 med orimligheter. Jag tänker oförmärkt göra mi-
 na besök, och berättat oblygt, hwad jag hört och sett.
 Om nyheter från Kypta och Tall roa mine läsare, skola
 de meddelas. I synnerhet lemnas en och hwar rätt-
 tighet, at i mina Weckoblade införa sina kundgörelser,
 en rättighet, som redan waret lemnad; om der förles-
 den wecka interesserat utgiffwaren af Götheborgska Ny-
 heterna. Nå wäl, och wänta ofullkomligheter: så blir
 hwarken du bedragen, eller jag blotskald.

Lördagen, den 4 Januarii 1766.